

bluza, preko nje pisana ruta. Oko ji je bilo solzno, in izraz jaden in žaloben. Zasmilila se mi je v srce, in tolažeče sem odgovoril: „Zdravo njegovo spanje daje najboljše upe . . . Le pomiri se!“

„Prostora, prostora! Jaz sem ranocelnik! Prostora!“ je zdajci zacvilil visok glasek in Turek, drobna in majhna žaba, se je mogčno porinil mimo mene v sobo.

(Dalje.)

Pred tvoj oltar . . .

Introibo ad altare Dei, ad Deum,
qui laetificat iuventutem meam.

Pred Tvoj oltar, Gospod sem stopil,
Nevreden hlapec Tvoj,
In daroval, trepetajoč pred Tabo,
Sem prvi dar Ti svoj.

Gospod, Ti veš, da slab sem človek,
Srce mi Ti poznaš,
Ti veš, da često, često sem zablodil,
Kako kesal se, znaš.

Mladost sem svojo Ti podaril
In daroval srce,
In z mano verni ljud je zdušno prosil
Tvoj blagoslov na me . . .

O ne zavrzi me! — O vodi
Na potih Ti me vseh,
Ne daj zabresti mi na pota kriva
Sovražnikom v posmeh . . .

Daj, da srce odmrje svetu,
Da le za Te živi,
Daj, da trpeča in nemirna duša
Pri Tebi mir dobi! —

Fr. Ks. Meško.

Na tvojem grobu . . .

(Umrlemu Francu Goršiču.)

Na tvojem grobu postajam,
Ti moja ljubljena duša!
O Bog, zakaj te zakrila
Za vedno je črna ruša!

Vsa tvoja blaga čutila,
Vsi tvoji lepi načrti
Tu v grobu ležé brezglasnem
Zaprti in razdrti . . .

Trepečejo vrbe, ciprese
V jesenskem vihravem času . . .
Čuj! Zdi se, da sape igrajo
Na orgle mi v žalnem glasu.

Na orgle —! Dà! Vanje si úmel
Polagati divne odmeve,
Zató domovina hvaležna
Ne zabi vse žive te dneve . . .

Anton Medved.